

Ari sievietei medības var būt vislabākā atpūta no stresa

▲ «MĒS jau neejam medībās tādēļ, lai nogalinātu par katru cenul Medības – tā ir sacensība: veiksies vai nu tev, vai zvēram.» saka Cītdalele bankas Rēzeknes nodaļas pārvaldniece Maija Muceniece. FOTO - RAITIS PURIŅŠ, DIENAS MEDIJA

Baņķiere medījumu pierunā ar labu

Anna Rancāne

TAS viss ir gatavots no medījumiem – mežacūkas, bebra... Mežapīles konservi, alņa desa, šķiņķis, paskaties, cik forši nokūpināts! Te – mežacūkas ribiņas sēņu mērcē. Vīrs uzdāvināja pavārgrāmatu par medījumu sagatavošanu, bet tur tādas smalkas piedevas un garšvielas, es vienkārši pielieku medu, ķiplociņu, parasto mājas cūkas treknumu, sēnes sakapāju, vēl kaut ko. Šis maigās ripiņas ir īpaša delikatese, mežakuīļa pautiņi, nemaz nesarksti! Tev viss, viss ir jāpagaršo! – uz galda viesmīlīgi rindojas šķīvji, teriņi, bļodiņas ar kaut ko sārta, brīniņi aņceptu, nokūpinātu, virtuves gaisā sajauca kārdinoši pikantas smaržas, bet no sienas uz šim dzīrem ar augstirdīgu vīpsnu nolūkojas milzīga mežacūkas galva ar ilknēm – viens no pirmajiem Maijas medījumiem. Cītdalele bankas Rēzeknes nodaļas pārvaldniece Maija Muceniece pirmoreiz medībās piedalījās tikai pirms sešiem gadiem, dzīvesbiedra Jāzepa iesaisīta, bet tagad kļuvusi par aizrautu mednieci. «Nemaz vairs negribas viņu nemit līdz medībās, puisus kaunā iedzen, visus lielākos medījumus noceļ» labirdīgi pukojas Rēzeknes slimnīcas virsārsts. Maija un Jāzeps uzskata, ka medījumu gaļa ir īpaši jāizgaršo, ar to jāuzciņā draugi, jo šādā veidā mednieks dalās ar savu veiksmi.

Cūka pati atnāk

«Vīri jau brīnījās, kā es tos zvērus pievilinu. Nu, es vi-

«Nemaz vairs negribas viņu nemit līdz medībās, puisus kaunā iedzen, visus lielākos medījumus noceļ» Jāzeps Muceniece

ņiem padziedu, parunājos.» Maija smejas. Milzīgo mežakuīļa trofeju, par kuru apskauž pat pieredzējuši mednieki, viņai izdevies iegūt vienas no pašām pirmajām medībām mastā. Sākumā kādas reizes divas aizgājuši vīram līdz dzīņojos, taču tas pagalam apnicis, ej tik pa mežu un blajū. Nolēmusi pabeigt mednieku kursu, nokārtot eksāmenu, lai varētu visu darīt pa istam.

«Tā laikam bija viena no pirmajām reizēm, vēl bez lieļas saprašanas, arī bise iedota – nu tāda, kas citiem paliek pāri. Iekārtojās mastā, izmētāju apkārt barību zvēriem un gaidu, kas tagad notiks. Pēkšņi skatos, jau divas lieļas cūkas rīj manas auzas. Es zvanu vīram – ko dari? Šis saka – ļauj nost. Bailīgi notē-

mēju, izšauju, bums, cūkas aizmūk. Nu ko, domāju, tagad jau cauri, esmu visus zvērus aizbiedējusi. Miļā stundin, skatos, atkal viens rukiņš tur ganās! Atkal zvanu Jāzepam, viņš saka – nevar būt, bet ļauj taču! Nu, ja jau vīrs liek, šauju, cūka nokrit un parīpo kādu gabalu. Es pa telefonu leņņi pazīņoju, ka esmu nošāvusi mežacūku. Puiši netic, bet atbrauc, izmeklējas, nav. Nu, domāju, šitādu kaunu! Tikai suņi atrada pēc kādiem trīsdesmit metriem, tik precīzi biju iesāvusi, ka galīgi nebija asins peļķes, mednieki pēc tam smējās, ka cūku no bailēm ķērusi sirdstrieķa.»

Bebrs kasa vēderiņu

Maija iespurdzas, ka viņu pašu arī gandrīz vai sirdstrieķa ķērusi, jo pats pirmais medījums – bebrs – viņai vienkārši uzskrējis vīrsū. «Es to bebru aiz bailēm nošāvu. Stāvu upes krastā, skatos, kaut kas milzīgs, spalvains piepeld un lien ārā. Tāda sajūta, ka tūlīt liksies vīrsū un kodis kājā! Nemu divstobreni un bliežu.» Bebrī esot tā savairojušies, ka iznīcinot simtiem hektāru meža. Citādi jau bebrs esot interesants dzīvnieciņš, ar milzīgiem oranžiem zobiem un kepiņām, kurām viens naziņš izveidots tā, lai zvērs varētu pakasīt vēderu un iesmērēt savu kažociņu ar īpašajiem taukiem, kurus izdala bebra dziedzeri. Bebra gaļa esot lieliska delikatese, bet dziedzeru uzlējums šņabi, pareizi lietots, stiprinot imunitāti un ārstējot dažādas kaites, īpaši vīriešiem labākajos gados. «Vienā Jaungadā es ciemiņiem sagatavoju bebra

cepeti vīna mērcē, domāju, ka neviens neēdīs, smādēs, ka bebrs. Miļe mani, notiesāts tika viss līdz pēdējam!»

Medības ir sacensība

Maijas un Jāzepa mednieku stāstus var klausīties stundām, it sevišķi tad, ja stāstītāji to dara ar visnopietnāko sejas izteiksmi, tomēr viņi uzsvēr, ka medības nav tikai aizraujoša izprieca, bet pasākums, kurā stingri jāievēro disciplīna un drošības noteikumi. «Ar ieroci nav nekādi jokī, tā ir milzīga atbildība. Nedrīkst šaut pa neredzamu mērķi.» Maijai vislabāk patīkot tieši gaidīšana mastā, kad varot mierīgi pasēdēt, meditēt, ieklausīties meža trokšņos, vērot dzīvniekus, kuri atnāk uz izlikto barību. «Tas ir tik interesanti, atnāk alņņi, stīrniņas, nenotī sāk savā starpā plūkties, tad iet ņģu negu, citreiz sanāk ap trīsdesmit mežacūku baroties, gluži kā tantes laukos uz autoveikalu, pūces turpat blakus medī peles. Viena pat man uz muguras uzsedās, prātā var sajukt no izbīļa!» Mežs esot vislabākā atpūta un izklaide pēc nogurdinoša ikdienas darba. «Jābūt uzmanīgam, pacietīgam, atjautīgam. Tiem, kuri medniekus sauc par zvēru slepkavām, es saku – jūs taču mājas cūciņu, teliņu, aitiņu barojat, pakasāt pierīti, bet tad, kad atnākat ar dunci, loņņam vairs nav nekādas izvēles, kā tikai mirt. Mežā dzīvnieks ir brīvs, viņš var arī aiziet, un ir nerakstīts mednieku likums: pa aizejošu medījumu nešaut. Zvērs šoreiz ir uzvarējis, un tās ir viņa tiesības.»♦